

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing on a balcony. The woman, with blonde hair, is seen from the back, wearing a light-colored, backless dress and a bracelet. The man, in a dark suit and tie, is leaning in to kiss her cheek. They are standing on a balcony with a red railing, with a dark, ornate building in the background.

Michelle Reidová
Zajatkyně
toskánského sídla

MICHELLE REIDOVÁ

ZAJATKYNĚ
TOSKÁNSKÉHO SÍDLA

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!

Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!

Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...

Takže na všechny plány, které naštěstí nevyjdou!

... s láskou

Váš Harlequin

Michelle Reidová

ZAJATKYNĚ TOSKÁNSKÉHO SÍDLA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Man Who Risked It All

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2012 by Michelle Reid

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Zajatkyně toskánského sídla: 2014 by Harlequin
Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1538-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1539-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1540-7 (PDF)

PROLOG

Davem čekajícím na začátek závodu se neslo vzrušení.

Franco Tolle, připravený do akce, stál uvnitř velkého stanu týmu *White Streak*. Pod paží držel ochrannou helmu a s očima přitíštěnými k monitoru četl prohlášení organizátorů závodu.

Vítr našlehal hladinu Středozemního moře – obvykle hladkou jako sklo – tak, že kypěla. Pro závody už tak nestabilních silných motorových člunů, letících rychlostí šedesát metrů za vteřinu, nebyly právě nejvhodnější podmínky.

„Co tomu říkáš?“ postavil se vedle něj spolujezdec Marco Clemente.

Franco místo odpovědi pokrčil rameny. Neznepokojovaly ho ani tak jízdní podmínky jako Markovo rozhodnutí dnes závodit.

„Jsi určitě připravený?“ zeptal se s očima upřenými na obrazovku a Marco syčivě vydechl.

„Jestli mě vedle sebe ve člunu nechceš, tak to sakra řekni!“

Právě proto Franco otázku položil.

Marco byl rozrušený, nervózní a roztěkaný. Během uplynulé hodiny přecházení po stanu vyjel na kohokoliv, kdo na něj promluvil, a teď se utrl i na Franka. Tohle nebylo nejlepší rozpoložení, ve kterém by měl ovládat silný motor člunu.

„Kdybys snad zapomněl, Franco, tak mi patří polovina *White Streak*... i když konstruktér a stavitel-
ský génius jsi jen ty.“

Podrážděný tón přinutil Franka zatnout zuby. Nechtěl říct něco, čeho by litoval. Byli spolumajiteli společnosti *White Streak* a závodili s jejími loděmi po Evropě. Poprvé po třech letech ale měli sednout do jednoho člunu.

Franco podlehl tlaku. Souhlasil, že Marka nechá vedle sebe, ovšem jen proto, že jeho stabilní spolujezdec ulehl s chřipkou a zisk titulu závisel na výsledku poslední jízdy sezóny.

Marco byl ale bez diskuse ten nejlepší, kdo by měl zaujmout Angelovo místo, když bylo tolik v sázce, a Franco přesvědčil sám sebe, že se navzdory rozpadu jejich přátelství dokážou chovat jako profesionálové. Nečekal však, že se Marco nedokáže chovat tak klidně, jak bylo na místě.

„Bývali jsme přece dobří kamarádi,“ zachraptěl Marco. „Téměř celý život! Pak jsem udělal jednu malou chybu a ty...“

„Vyspat se s mou ženou nebyla malá chyba.“

Jako by si vítr našel cestu dovnitř stanu, když chlad Frankova hlasu pronikl skrz ochranný oděv Markovi na kůži a on se ho zhluboka nadechl.

„Lexi tenkrát tvá manželka nebyla...“

„Ne,“ otočil Franco hlavu. „Jenže ty jsi byl můj přítel.“

Pohlédl na Marka poprvé od chvíle, kdy hovor začal. Byli stejně vysocí, stejné postavy i věku, ale tam podoba končila. Marco byl světlolasý a modrooký, zatímco Franco snědý. Měl tmavé vlasy i oči a celkově byl jakýsi temný.

Marco se pokusil snést jeho pohled, ale pak s výčitkami svědomí odvrátil zrak.

„Co kdybych řekl, že k ničemu nedošlo?“ zeptal

se najednou. „Co když jsem jen vás dva chtěl dostat od sebe?“

„Proč bys to dělal?“ namítl Franco.

„Třeba abys nezhodil život kvůli puberťačce?“ opáčil Marco a odhalil tím, že nad špatným svědomím převládla frustrace. „Přesto sis jí vzal a já se cítil jako mizera. Lexi ani nevěděla, že jsem ti něco řekl, že? Tys jí to neprozradil.“

Franco pohlédl zpátky na monitor, tichý a zasmušilý jako mrtvola. Přirozeně smyslný tvar úst stáhl do přímé linky.

„Má tenhle rozhovor nějaký smysl?“ zeptal se podrážděně. „Máme závodit a jistě vidíš, že nechci probírat minulost...“

„Okay, *signori*, jdeme na to!“ prořval jako na zavořanou napětí vířící okolo dvou mužů výkřik týmového manažera.

Franco vykročil, ale Marco ho popadl za ruku.

„Propána, Franco!“ zamumlal naléhavě. „Je mi líto, jestli jsem to mezi vámi s Lexi zamotal, ale už je od tebe déle než tři roky! Nemůžeme nechat tu hloupou epizodu za sebou?“

„Můžu se zeptat, proč jsi to všechno vytahoval?“ obrátil se k němu Franco s tváří zkroucenou ledovým opovržením. „Máš vůči *White Streak* milionové dluhy. Bojíš se, protože víš, že je jen na mé dobré vůli, jestli ošklivá pravda zůstane pod pokličkou. Zaslechl jsi, že hodlám závody člunů zarazit, což tě k smrti děsí. Víš, že ti finanční potíže pravděpodobně bouchnou do tváře... a jen pro upřesnění, tvůj mizerný pokus o omluvu přišel se setsakramentským zpožděním. Tři a půl roku!“ zakončil Franco ledově.

Trhnutím uvolnil paži a odvrátil se od Markova ztuhlého výrazu. Po pravdě nečekal, že se s tímhle Marco vytasí a hovor mu rozhodně náladu nezlepšil.

V apartmá ležela žádost o rozvod od Lexi... až bude mít žaludek si ty listiny přečíst.

Vyšel ze stanu na horké slunce a chladný vztek mu v žilách koloval jako ledový dusík. Byli v Livornu, takže venku čekali jeho domácí příznivci, ale Franco jejich nadšené povzbuzování sotva slyšel. Měl před očima rudý opar, uprostřed kterého ležel jeho kdysi blízký přítel, vášnivě objímáný jedinou ženou, kterou kdy miloval...

Žil s tímhle obrazem od chvíle, kdy se mu téměř čtyřmi roky vypálil do hlavy, a vzal si jej s sebou i do krátkého manželství. Představa ovlivnila způsob, jakým s Lexi jednal. Vedla k podezření, že dítě, které čekala, nebylo jeho.

Vize změnila jeho život. Otrávil mu ho, až nezbylo z něho nic z muže, jakým býval. Když Lexi o dítě přišla, ovlivnila představa i způsob, jak na ztrátu reagoval.

Nejhorší bylo, že Marco měl pravdu. Lexi se nikdy nedozvěděla, proč se k ní tak chová. Současně netušila, že mu její zrada s nejlepším kamarádem zlomila hloupě naivní srdce. Aspoň tím nemohla ranit jeho pýchu ještě více...

„Franco, *amico*, poslouchej mě...“, znovu se objevil Marco.

„Nemluv o minulosti,“ přerušil ho Franco ostře. „Radši se soustřeď na závod..., nebo nechám *White Streak* padnout a vyjde na povrch, že jsi společnost dostal do finančních potíží.“

„Tím bys mě zničil!“ zachraptěl Marco. „I pověst mé rodiny...“

„Přesně tak,“ odtušil Franco a sledoval, jak Marco bledne.

Chápal jeho zděšení. Jméno Clemente bylo známé a spojené s dobrými víny, ctí a charitou. Pojilo se s největšími italskými dobročinnými spolky stejně jako jméno Tolle.

Jejich rodiny si byly blízké, co Franco pamatoval. Proto roztržku s Markem skrýval. Stále vedli obchodní vztahy a často se potkávali na charitativních a společenských akcích. Franco nechal Marka, aby se klepům o ochlazení jejich přátelství vysmál, protože to jeho ego zraňovalo méně, než kdyby se roznesla pravda.

„Tak pánové, zamávejte fanouškům,“ pobídl je zezadu manažer.

Franco jako poslušná figurka zvedl ruku, stejně jako Marco, který nasadil pověstný oslnivý úsměv.

Franco si nasadil přilbu, aby zaměstnal ruce, a v té chvíli se usmívat přestal. Oba pak vyšplhali do otevřené kabiny člunu a připoutali se.

Jízdní poradce jim do sluchátek podal obvyklé informace o rychlosti větru a předpokládané výšce a délce vzedmutých vln. Pak provedli předstartovní kontrolu.

Pracovali jako lidé zvyklí vědět, nač myslí ten druhý. Byli kamarádi v dětství, v dospívání i v dospělosti a Franco by byl za Marka riskoval život.

Bývali hluboce oddanými přáteli a zestárli by společně s dětmi a vnuky. O teplých letních večerech by spolu sledovali zapadající slunce a popíjeli nejlepší víno, které by nabízely sklepy Clementeových, a vzpomínali na staré dobré časy...

Řev zažehnutých motorů zněl Frankovým uším lodního konstruktéra jako sladká píseň. Vydali se s lodí ke startu.

Třpytivé moře protály bílé pruhy za tuctem dalších rychlých člunů v jasných barvách s výraznými logy sponzorů. Všechny posádky škrtily klapky motorů a lodě čekaly jako naklonění draci připravení ve zlomku sekundy zaútočit.

Franco pohlédl úkosem na Marka. Nevěděl, proč to udělal, snad díky šestému smyslu. Marco otočil hlavu, zahleděl se na něj...

Na Frankovu hrud' jako by dopadla obří pěst.
Z Markova pohledu číselo holé zoufalství...

Marco přerušil oční kontakt a Franco uslyšel jeho hlas.

„*Sono spiacente, il mio amico...*“

Frankovi teprve docházelo, co mu Marco řekl, když se motory chraplavě rozeřvaly a oni vyrazili kupředu. Pak už se musel dokonale soustředit, aby udržel člun zpříma.

Moc rychlý start, poznamenal jeho mozek věcně. A Marco právě řekl, že je mu to tolik líto...

PRVNÍ KAPITOLA

Lexi právě byla na schůzi, když se dveře Bruceovy kanceláře náhle rozletěly a dovnitř vrazila nová asistentka Suzy.

„Pardon že ruším,“ vyhrkla bez dechu. „Ale tohle by měla Lexi vidět...“

Suzy, které záplava blond kučer poskakovala okolo hezké tváře zrudlé vzrušením, popadla televizní ovladač, ležící vedle kávovaru, a zapnula televizi. Všichni ji nevěřícíně sledovali a uvažovali, kde vzala tu smělost tam takhle vpadnout.

„Kamarád mi poslal odkaz na tuhle zprávu na Twitteru,“ vysvětlila a spěšně přepínala stanice. „Velké havárie mě nezajímají, takže jsem se málem přestala dívat... ale pak se na obrazovce mihla tvoje tvář, Lexi! A mluvili o tobě!“

Obří plochou obrazovku náhle vyplnila křišťálově modrá voda a sytě azurové nebe. O vteřinu později přefalo hladinu půl tuctu dlouhých pruhů za silnými motorovými čluny, letícími jako ohromné šípy. Nechávaly za sebou oblaka pěnivé bílé tříště a než ostatním došlo, co se děje, Lexi roztrásl nohy ledový strach.

Závody rychlých motorových člunů byly jen pro ty nejbohatší a nejlehkomyslnější. Pompézní testosteronem nabitá ukázka výstřednosti brala dech. Nadbytek peněz, síly a ega... a taky pohrdání rizikem a nebezpečím.

Podívaná většinu lidí ohromila, ale Lexi jako by se před očima odehrávala nejhorší noční můra. Věděla totiž, k čemu v příštím okamžiku dojde.

„Ne,“ zašeptala napjatě. „Prosím vypněte to...“

Nikdo ji ale neposlouchal... a beztak bylo pozdě.

Jakmile promluvila, zasáhla příď prvního člunu turbulence. Lesklé bílé plavidlo se začalo zvedat do vzduchu. Na několik úderů srdce se postavilo na záď a vznášelo se jako nádherná bílá labuť, která se vynořila z moře.

„Dívejte!“ tancovala málem Suzy na místě rozrušením a Lexi se chytila kraje stolu.

Člun předvedl omračující ladnou piruetu a pak se začal opakovaně převracet jako při nějakém divokém a vzrušujícím akrobatickém kousku... jenže to nebyl trik. V otevřeném kokpitu člunu byla vidět dvě lidská těla. Dva lehkomyšní muži, holdující elegantní síle, která se teď proměnila ve smrtelně nebezpečnou past, protože všemi směry létaly kusy trosek a vířily vzduchem jako smrtonosné projektily.

„*Tento nebezpečný sport postihne každou sezónu nejméně jedna katastrofa,*“ oznámil komentátor. „*Kvůli proměnlivým podmínkám u pobřeží Livorna propukly spory, jestli má závod proběhnout. Když vedoucí člun postihla turbulence, jel maximální rychlostí. Francesco Tolle byl vymrštěn.*“

„Propána... to je tělo!“ vydechl kdosi zděšeně.

„*Spolujezdec Marco Clemente zůstal uvězněn pod vodou několik minut, než ho potápěči dokázali vyprostit. Oba muži byli letecky přepraveni do nemocnice. Podle dosud nepotvrzených informací jeden muž zemřel a druhý je těžce zraněný...*“

„Chyťte ji někdo!“ zaslechla Lexi Bruceův ostrý příkaz, když se jí podlomily nohy.

„Tady...“ přiskočil kdosi a chytil Lexi za paži, aby ji dovedl zpět k její židli.

„Dejte jí hlavu mezi kolena!“ radil jiný hlas, zatímco Bruce proklínal Suzy, že se chovala jako omezený a necitlivý hlupák.

Lexi cítila, jak jí sklánějí hlavu. I když dovolila, aby s ní hýbali, věděla, že to nepomůže. Seděla s vlasy splývajícími přes obličej jako zvlněná řeka roztavené mědi a poslouchala moderátorovo shrnutí osmadvaceti let Francescova života. Jako kdyby četl nekrolog...

„Francesco Tolle se narodil v jedné z nejbohatších italských rodin. Jediný syn loďařského giganta Salvatorea Tollea opustil život playboye a po krachu krátkého manželství s dětskou hvězdou Lexi Hamiltonovou...“

Šum šepotu v místnosti Lexi roztrásl. Věděla, která její fotografie s Frankem se teď objeví na obrazovce. Mladí a bezstarostně šťastní...

„Tolle se v současnosti soustředí na rodinný obchod, přesto pokračuje v závodech na rychlých člunech za tým White Streak. Společnost před pěti lety založil se spolujezdcem Markem Clementem z jednoho z nejproslulejších italských vinařských rodů. Tito dva dávní přátelé...“

„Lexi, zkus se trochu napít...“

Bruce jí jemně shrnul vlasy z tváře, aby jí mohl ke rtům přitisknout sklenici vody. Chtěla mu říct, ať ji nechá, ale necitlivými rty nedokázala pohnout. Bojovala sama se sebou, s Brucem, a strachem se jí zvedal žaludek.

Náhle spatřila Franka, svého Franka, oblečeného v bílém tričku, které obepínalo každý pružný sval vysokého bronzového těla. Na fotografii stál u kormidla o něco méně šíleného typu rychlého člunu. Tmavou pohlednou tvář měl otočenou k ní a smál se, protože ji při projíždce krkolomnou rychlostí právě vyděsil k smrti.

„Nebud' takový strašpytel, Lexi. Pojď ke mně a zkus tu sílu...“

„Budu zvracet,“ zašeptala Lexi.

Bruce Dayton, jako vždy elegantní a rozvážný, který před ní teď seděl v podřepu, se málem překloupil na pozadí ve snaze uniknout do bezpečí.

Lexi vstala, klopýtavě ho obešla a vydala se jako opilá přes místnost s roztřesenou rukou před ústy. Kdosi jí otevřel dveře a ona se vpotácela na toalety právě včas.

Franco je mrtvý...

Její zmatená hlava to monotónně opakovala stále dokola. Krásné tělo měl dočista polámané a otlučené. Nenasytná touha po nebezpečí se stala jeho zkázou...

„Ne...“, zasténala Lexi, zavřela oči a zhroutila se na studenou kachlíkovou stěnu kabinky.

„Já ne, bella mia. Já jsem nezlomný...“

Málem se leknutím udusila. Měla pocit, jako by jí ta slova Franco zašeptal přímo do ucha. Otevřela oči, jejichž syté modrozelené hloubky zčernaly šokem.

Nebyl tu, pochopitelně. Byla mezi bílými stěnami sama.

Nezlomný...

Z hrdla jí vytryskl podivný smích. Nikdo není nezníčitelný! Copak to sám sobě právě nedokázal?

Na dveře kabinky někdo váhavě zaklepal.

„Jsi v pořádku, Lexi?“

Byla to Suzy, která mluvila vyděšeně, a Lexi se pokusila sebrat. Uhladila si ledovými roztřesenými prsty sukni tyrkysovou jako oceán.

Franco měl rád, když jsem nosila tyrkysovou, pomyslela si. Říkal, že je tak sexy...

„Lexi...?“ zaťukala Suzy znovu na dveře kóje.

„Ano,“ podařilo se jí pronést. „Jsem v pořádku.“

V pořádku ovšem nebyla a nejspíš už nikdy nebude.

Uplynulých tři a půl roku se pokoušela Franka

vytěsnit z mysli, ale teď se dveře otevřely a on byl tu. Příliš pozdě...

Propána, na co myslíš, vynadala sama sobě. Nevíš, jestli je mrtvý! Mohl to být Marco... ale bylo by to snad o lepší?

Ano, zašeptal jí uvnitř hlavy chabý, krutý a zlomyslný hlas a Lexi na sebe kvůli tomu měla vztek.

Když opustila kabinku, čekala na ni Suzy.

„Je mi to moc líto,“ vyhrkla a pěknou tvář měla provinile zamračenou a nervózní. „Viděla jsem jen tvůj obličej a...“

„To nic,“ přerušila ji Lexi rychle, protože dívka vypadala strašně rozrušeně.

Lexi si uvědomila, že byla stejně stará, když Francka poprvé potkala. Proč se v pouhých třiaadvaceti náhle cítí tak staře?

„Bruce vyhrožuje, že mě vyhodí,“ zasténala Suzy, zatímco si Lexi myla ruce v umyvadle, aniž si uvědomovala, že to dělá. „Řekl, že nepotřebuje, aby tu pracoval hlupák. Takových už prý tu je dost...“

Lexi ji přestala poslouchat. Zírala do zrcadla na drobný trojúhelník vlastního obličeje, orámovaný zvlněnou hřívou měděných vlasů.

„*Při západu slunce hoří jako oheň,*“ zašeptal jednou Franco, když dlouhými prsty projížděl jejich hedvábnou délku. „*Vlasy barvy výtečného karamelu, pokožka jako smetana a rty... mmm, jako lahodné mačkané jahody...*“

„*Jak staromódní, Francesco Tolle. Myslela jsem, že jsi stylovější.*“

„*Jsem, když na to přijde, bella mia. Podívej, ukážu ti to...*“

Teď mám rty bezbarvé a bledé, všimla si Lexi.

„...už s ním nejsi roky. Nenapadlo mě, že ti na něm pořád záleží!“ pokračovala Suzy a Lexi zavřela oči.

„Je to lidská bytost, Suzy. Ne věc.“

„Ano...“ promluvila dívka znovu provinile. „Jenže on je tak úžasný Lexi!“ vzdychla zasněně. „Všechna ta temná smyslnost... mohl by být jedním z našich herců...“ mlela dál a Lexi děvče opět přestala vnímat.

Věděla, že Suzy nemá tušení, o čem mluví. Nechtěla ji svým tlacháním ublížit, jen se dost nemožným způsobem snažila napravit obrovskou botu.

Otočila se a odešla z toalet, takže nechala děvče švitořit v prázdné místnosti. Nohy měla ochablé, a když se konečně zavřela ve vlastní kanceláři, jen stála a koukala. Cítila uvnitř prázdno. Jiskření u srdce jí ovšem pomalu nahlodávalo sebekontrolu.

„Lexi...“

Dveře za ní se otevřely, aniž je slyšela. Otočila se.

Bruce, štíhlý, uhlazený a jistým stylem elegantní, měl zamračený výraz, který vyvolal v jejím těle vlnu obav.

„Co... copak?“ trhla sebou, protože věděla, že se na ni řítí něco doopravdy ošklivého.

Bruce vstoupil do místnosti a zavřel dveře. Uchoopil ji za paži a beze slova ji vedl k nejbližší židli.

Když se Lexi posadila, cítila, že ji začínají v očích pálit slzy a roztrásla se jí ústa.

„Radši bys mi to měl říct, než propadnu hysterii,“ varovala ho trhaně.

Bruce se opřel o její stůl a založil si ruce.

„Máš telefon. Volá Salvatore Tolle.“

Otec Franka...

Lexi si na klíně propletla prsty a pevně zavřela oči. Napadl ji jen jediný důvod, který by ho přinutil, aby s ní hovořil. Salvatore ji totiž nenáviděl. Tvrdil, že synovi zničila život.

„*Prohnaná malá rádobyherečka, schopná se prodat za hrnec zlata...*“

Ta úsečná slova pronesl a Lexi nevěděla, co mu

Franco odpověděl, protože v záplavě nešťastného pláče utekla.

„Řekl jsem, ať počká,“ prohlásil ostře Bruce, který se neplazil ani před těžkou váhou jako Salvatore Tolle. „Myslel jsem, že budeš potřebovat pár minut, než ho vyslechněš.“

„Díky,“ zamumlala a otevřela oči, aby shlédla na napjaté propletené prsty. „Řekl, proč volá?“

„To mi neprozradil.“

Lexi přikývla a pak se pokusila znovu dát dohromady.

„Dobrá,“ postavila se. „Radši bych si s ním měla promluvit.“

„Chceš, abych tu zůstal?“

Odpověď na tuhle otázku Lexi neznala. Bruce hrál v jejím životě významnou roli od chvíle, kdy se jako patnáctiletá proslavila v hvězdné roli filmu, který k překvapení všech dobyl svět. Ocitla se náhle na výsluní a on pro ni pracoval společně s její matkou Grace, herečkou, jako agent.

Lexi později vybočila z kolejí a opustila zářnou kariéru kvůli pohlednému italskému příteli, ale Bruce nedopustil, aby s ním přerušila kontakt. A když Lexiina matka náhle zemřela, byl jí připravený poskytnout oporu.

Na druhé straně tehdy měla Franka... nebo spíš věřila, že ho má. Po měsících bolesti nakonec odletěla v bouři slz a žalu domů... za Bruce.

Ted s ním Lexi pracovala v divadelní agentuře. Spolupracovali dobře, protože chápala temperamentní mysl jeho klientů, a Bruce měl letité divadelní zkušenosti... a někdy během té doby si začali být velmi blízcí.

„Raději to vyřídím sama,“ rozhodla se Lexi, jelikož usoudila, že tohle pro ni Bruce zařídit nemůže.

Chvíli mlčel, pak s neproniknutelným výrazem přikývl a postavil se.

Lexi věděla, že ho nejspíš ranila, protože má pocit, jako by ho vyhazovala, ale zároveň chápe, proč jeho nabídku odmítla.

Telefonát se týkal Franka a ani Bruce by ji nedokázal zachránit před zlou zprávou, takže se raději rozhodla sesypat o samotě.

„Linka tři,“ řekl a ukázal na telefon na jejím stole.

Lexi počkala, dokud se za ním nezavřely dveře. Pak se otočila a chvíli shlížela na telefon, než se nadechla a rozechvělou rukou ho zvedla.

„*Buongiorno, signor,*“ zamumlala roztřeseně.

Na konci optického vlákna o stovky mil dál bylo ticho. Její srdce bilo těžce a svírala telefonní sluchátko tak, až to bolelo. Pak jí do ucha zazněl pohnutím staženým hlas Salvatorea Tolle.

„*Tenhle den není dobrý, Alexio,*“ opáčil. „*Popravdě je dost špatný. Nejspíš jsi už slyšela o Francescovi?*“

Lexi zavřela oči, když se jí závratí zatočila hlava.

„Ano,“ vydechla.

„*Pak budu mluvit jen krátce. Zařídil jsem ti cestu do Livorna. Za hodinu tě v apartmá vyzvedne auto. Mé letadlo tě přepraví do Pisy, kde se pro tebe zastaví. Až přijdeš do nemocnice, budeš se muset prokázat, než tě k mému synovi pustí, takže se ujisti, že máš patřičné...*“

„Francesco žije?“

Další odmlka ve spojení několik vteřin bušila Lexi v hlavě, než uslyšela tiché zaklení.

„*Tys myslela, že zemřel... omlouvám se,*“ odpověděl Frankův otec rázně. „*V té starosti a zmatku po nehodě jsem si neuvědomil, že zprávy byly tak nejasné... Sì. Francesco je naživu,*“ měl hlas opět tichý a stísněný, když jí potvrdil, co chtěla tak zoufale slyšet. „*Musím tě ale varovat. Utrpěl několik vážných zranění. Ale na to peklo...*“

Znovu se zarazil a Lexi cítila, jak bojuje s emocemi.

Chycená vírem úlevy a současně znepokojená kvůli zmíněným zraněním chápala, že Salvatore musí být v hrozném šoku. Francesco byl jeho jediné dítě, jeho zbožňovaný, drahý a naskrz zhýčkaný syn a dědic.

„Já... je mi líto, že tím musíte projít,“ podařilo se jí zašeptat.

„*Nepotřebuju tvůj soucit,*“ ztvrdl jeho hlas.

Salvatore vypálil slova jako prásknutí bičem a Lexi chápala, proč ten muž o její lítost nestojí. Jeho odpor vůči ní se časem vůbec nezmenšil.

„*Pouze očekávám, že uděláš nezbytné,*“ pokračoval mnohem klidněji. „*Je tě tady třeba. Můj syn se po tobě ptá... takže za ním přijedeš.*“

Poprvé od chvíle, kdy Lexi zpráva uvrhla do temné propasti šoku, spatřila denní světlo. Jedna věc byla zjistit, že Franco příliš riskoval a sklízí děsuplný důsledek... ale jet za ním?

„Lituju, ale to nemůžu,“ vypravila ze sebe těžce.

„*Co tím chceš říct, že nemůžeš?*“ opáčil Salvatore.

„*Jsi jeho žena. Je tvoje povinnost sem přijet!*“

Jeho žena... jak divně to zní, pomyslela si Lexi, když se otočila k oknu.

Její povinnosti coby manželky skončily vůči Frankovi před třemi a půl roky...

„Odloučená manželka,“ opravila ho. „Je mi líto, že Francesco utrpěl zranění, *signor*, ale už do jeho života nepatřím.“

„*A co dobrá vůle, ženská?*“ zasyčel její tchán ledově, což se mnohem víc podobalo muži, jakého si Lexi pamatovala. „*Krvácí a je celý rozbitý! Právě ztratil nejbližšího přítele!*“

„Marco... je mrtvý?“

Lexi zmrazil šok z další rány. Slepě hleděla na šedou oblohu za oknem své kanceláře... a spatřila rozesmátou tvář Marka Clementeho. Srdce jí sevřel bolestný žal z holé nespravedlnosti takové události.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zajatkyň toskánského sídla.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.